

Druga strona postępowania: Ministero dell'Economia e delle Finanze, Agenzia delle Dogane e dei Monopoli

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy prawo Unii – a w szczególności swobodę przedsiębiorczości i swobodę świadczenia usług, jak i zasady niedyskryminacji, przejrzystości, wolnej konkurencji, proporcjonalności i spójności – należy interpretować w taki sposób, że stoi ono na przeszkodzie przepisowi prawa, jak ten zawarty w art. 1 ust. 653 legge di stabilita 2015 [ustawy o stabilności budżetowej na rok 2015] i we właściwych przepisach wykonawczych, który przewiduje wyłączny model udzielenia koncesji monopolizing w odniesieniu do świadczenia usługi gry w Lotto, ale już nie dla innych gier, zakładów bukmacherskich i zakładów wzajemnych?
- 2) Czy prawo Unii – a w szczególności swobodę przedsiębiorczości i swobodę świadczenia usług oraz dyrektywę 2014/23/UE⁽¹⁾, jak i zasady niedyskryminacji, przejrzystości, wolnej konkurencji, proporcjonalności i spójności – należy interpretować w taki sposób, że stoi ono na przeszkodzie ogłoszeniu o przetargu przewidującemu podstawową wartość zamówienia, która jest znacznie wyższa i nieuzasadniona w odniesieniu do wymogów dotyczących sytuacji ekonomicznej i finansowej oraz zdolności techniczno-organizacyjnych, takich jak te przewidziane w pkt 5.3, 5.4, 11, 12.4 i 15.3 specyfikacji warunków udzielenia koncesji celem udzielenia koncesji na grę w Lotto?
- 3) Czy prawo Unii – a w szczególności swobodę przedsiębiorczości i swobodę świadczenia usług oraz dyrektywę 2014/23/UE, jak i zasady niedyskryminacji, przejrzystości, wolnej konkurencji, proporcjonalności i spójności – należy interpretować w taki sposób, że stoi ono na przeszkodzie przepisowi prawa przewidującemu wprowadzenie faktycznej alternatywy pomiędzy uzyskaniem nowej koncesji, a dalszym korzystaniem z wolności świadczenia różnych usług w zakresie zakładów w kontekście transgranicznym, alternatywy takiego rodzaju jak ta wynikająca z art. 30 projektu umowy koncesyjnej, tak że decyzja o udziale w postępowaniu mającym na celu udzielenie nowej koncesji prowadziłaby do rezygnacji z działalności transgranicznej, pomimo że zgodność prawem tej ostatniej działalności została wielokrotnie stwierdzona przez Trybunał Sprawiedliwości?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/23/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie udzielania koncesji (Dz.U. L 94, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht (Niemcy) w dniu 10 lipca 2017 r. – Bundesrepublik Deutschland/Touring Tours und Travel GmbH

(Sprawa C-412/17)

(2017/C 330/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona pozwana i wnosząca kasację: Bundesrepublik Deutschland

Strona skarżąca i druga strona postępowania kasacyjnego: Touring Tours und Travel GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 67 ust. 2 TFUE oraz art. 22 i 23 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/399 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie unijnego kodeksu zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeksu granicznego Schengen)⁽¹⁾ sprzeciwia się uregulowaniu krajowemu państwa członkowskiego, w wyniku którego przedsiębiorstwa autobusowe prowadzące regularne przewozy przez wewnętrzną granicę Schengen zobowiązane są do kontrolowania dokumentów uprawniających do przekroczenia granicy swoich pasażerów przed przekroczeniem granicy wewnętrznej, aby przeciwdziałać przewozowi cudzoziemców bez paszportu i dokumentu pobytowego na obszar Republiki Federalnej Niemiec?

W szczególności:

- a) Czy generalny obowiązek ustawowy lub administracyjne zobowiązanie skierowane do indywidualnych przewoźników, by nie przewozili na obszar Republiki Federalnej Niemiec cudzoziemców bez wymaganego paszportu lub wymaganego dokumentu pobytowego, które można spełnić tylko poprzez prowadzoną przez przewoźnika kontrolę dokumentów uprawniających do przekroczenia granicy wszystkich pasażerów przed przekroczeniem granicy wewnętrznej, stanowią odprawę graniczną osób na granicach wewnętrznych w rozumieniu art. 22 kodeksu granicznego Schengen lub czy są one równoważne z taką odprawą?
  - b) Czy nałożenie obowiązków, o których mowa w pytaniu pierwszym, należy oceniać w świetle art. 23 lit. a) kodeksu granicznego Schengen, chociaż przewoźnicy nie wykonują „uprawnień policyjnych” w rozumieniu tego przepisu i poprzez nałożenie przez państwo obowiązku prowadzenia kontroli nie zostają też formalnie upoważnieni do wykonywania prerogatyw władzy publicznej?
  - c) W razie odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: Czy uwzględniając kryteria określone w art. 23 lit. a) zdanie drugie kodeksu granicznego Schengen, wymagane od przewoźników kontrole stanowią niedopuszczalny środek o skutku równoważnym z odprawą graniczną?
  - d) Czy nałożenie obowiązków, o których mowa w pytaniu pierwszym, w zakresie w jakim dotyczą przedsiębiorstw autobusowych prowadzących regularne przewozy, należy oceniać w świetle art. 23 lit. b) kodeksu granicznego Schengen, zgodnie z którym uprawnienie przewoźników do prowadzenia kontroli bezpieczeństwa osób w portach i na lotniskach nie wpływa na zakaz kontroli granicznej na granicach wewnętrznych? Czy wynika z tego niedopuszczalność kontroli w rozumieniu pytania pierwszego również poza portami i lotniskami, jeżeli nie stanowią one kontroli bezpieczeństwa i nie są przeprowadzane również w stosunku do osób podróżujących po terytorium danego państwa członkowskiego?
- 2) Czy art. 22 i 23 kodeksu granicznego Schengen dopuszczają uregulowania krajowe, na podstawie których w celu spełnienia obowiązku można wydać zarządzenie nakładające zakaz pod karą grzywny na przedsiębiorstwo autobusowe, jeżeli w wyniku braku kontroli na obszar Republiki Federalnej Niemiec przewożeni są również cudzoziemcy bez paszportu i dokumentu pobytowego?

⁽¹⁾ Dz.U. L 77, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja)
w dniu 21 lipca 2017 r. – Préfet des Pyrénées-Orientales/Abdelaziz Arib, Procureur de la République
près le tribunal de grande instance de Montpellier, Procureur général près la cour d'appel de
Montpellier**

(Sprawa C-444/17)

(2017/C 330/09)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Préfet des Pyrénées-Orientales.

Strona pozwana: Abdelaziz Arib, Procureur de la République près le tribunal de grande instance de Montpellier, Procureur général près la cour d'appel de Montpellier.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 32 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/399 z dnia 9 marca 2016 r.⁽¹⁾, który przewiduje, że w przypadku przywrócenia kontroli granicznej na granicach wewnętrznych stosowne przepisy tytułu II (o granicach zewnętrznych) stosuje się odpowiednio, należy interpretować w ten sposób, iż kontrola graniczna przywrócona na granicy wewnętrznej państwa członkowskiego da się zrównać z kontrolą przeprowadzaną na granicy zewnętrznej podczas jej przekraczania przez obywatela państwa trzeciego bez prawa wjazdu?
- 2) W tych samych okolicznościach przywrócenia kontroli na granicach wewnętrznych – czy wspomniane rozporządzenie i dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich⁽²⁾ zezwalają na zastosowanie do sytuacji obywatela państwa trzeciego przekraczającego granicę, na której przywrócono kontrolę graniczną, uprawnienia przewidzianego w art. 2 ust. 2 lit. a) dyrektywy dającego państwom członkowskim możliwość dalszego stosowania na ich granicach zewnętrznych uproszczonych krajowych postępowań w sprawie powrotu?